

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(11 oktober 1999)

1. Het recht van bedrijven in de Gemeenschap om een vestigingsplaats te kiezen die aan hun specifieke behoeften beantwoordt, wordt gegarandeerd door het in het EG-Verdrag vervatte recht van vestiging. Elk besluit om een vestiging te verplaatsen is een complexe aangelegenheid, waarbij diverse factoren een rol spelen zoals bij voorbeeld de algemene strategie van de bedrijven inzake herstructurering, specialisatie of concentratie van hun activiteiten met het oog op een grotere efficiëntie.

De Gemeenschap heeft evenwel bijzondere aandacht voor gevallen waarin bedrijven die een vestigingsverleggen overheidssteun hebben ontvangen, hetzij voor hun huidige, hetzij voor hun toekomstige vestiging. Bij de bestudering van elk afzonderlijk geval zal de Commissie rekening moeten houden met alle omstandigheden, inclusief de mogelijkheid dat het bedrijf zich buiten de Gemeenschap vestigt of zelfs volledig sluit.

2. Het succes van de interne markt hangt in grote mate af van de communautaire mededingingsvoorschriften, met name de voorschriften inzake staatssteun, waarmee wordt beoogd verstoringen te voorkomen en eerlijke concurrentie te bevorderen. Met het oog op mogelijke problemen in verband met verplaatsing van vestigingen heeft de Commissie specifieke bepalingen opgenomen in de onlangs goedgekeurde voorschriften inzake staatssteun en inzake de Structuurfondsen. Meer in het bijzonder de richtsnoeren van de Commissie inzake staatssteun voorzien in een verlaging van de toegestane steunintensiteit voor investeringen in officieel gemelde steungebieden. Met de nieuwe steunniveaus wordt beoogd probleemgebieden de mogelijkheid te bieden om via stimuli nieuwe, verplaatsbare investeringen aan te trekken terwijl er van kan worden uitgegaan dat het risico dat gebieden onderling aan opbod gaan doen, danzij de verlaging kleiner wordt. Voorts is zowel in de richtsnoeren als in de verordening betreffende de structuurfondsen (Verordening (EG) 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen⁽¹⁾) bepaald dat het object van de gesubsidieerde investering ten minste vijf jaar lang niet mag worden verplaatst.

Tot slot heeft de Commissie bijzondere aandacht voor grote projecten omdat zij steun uit de Structuurfondsen voor dergelijke projecten (met een investeringsniveau van meer dan 50 miljoen €) geval per geval moet bevestigen of wijzigen, na onder meer te hebben nagegaan welke gevolgen deze projecten hebben voor de werkgelegenheid op het niveau van de Gemeenschap.

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2000/C 170 E/006)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1403/99

van **Graham Watson (ELDR)** aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Voedingsmiddelenetikettering

1. Kan de Commissie mededelen waarom voedingsmiddelen die in land A zijn geproduceerd, maar in land B zijn verpakt, worden geëtiketteerd als zijnde van oorsprong uit land?
2. Kan de Commissie mededelen welke regelingen er bestaan voor de financiering van landbouwproducten waaraan het Verenigd Koninkrijk niet deelneemt?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(14 oktober 1999)

De bepalingen inzake de etikettering van levensmiddelen als vervat in Richtlijn 79/0112/EEG van 18 december 1978 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake etikettering en presentatie van levensmiddelen alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 97/0004/EG⁽²⁾, voorzien niet in de mogelijkheid waarvan het geachte parlementslid in het eerste deel van zijn vraag gewag maakt.

De Commissie zou het op prijs stellen, van het geachte parlementslid nadere informatie te mogen ontvangen betreffende het geval in kwestie.

Wat het tweede deel van de vraag betreft, kan met betrekking tot het Europees Oriëntatie- en Garantie-fonds voor de Landbouw (EOGFL), afdeling Garantie, onderdeel Marktsteun, in het algemeen worden gesteld dat het gaat om maatregelen op grond waarvan de rechthebbenden onder bepaalde voorwaarden aanspraak kunnen maken op bepaalde bedragen waarin de regelgeving betreffende het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) voorziet. Bedoelde regelgeving geldt evenwel in alle lidstaten en alle lidstaten dienen ze toe te passen. Voor bepaalde specifieke maatregelen die door het EOGFL, afdeling Garantie, worden gefinancierd, is de toepassing evenwel facultatief. Zo past het Verenigd Koninkrijk bijvoorbeeld geen subsidiëring van het boterverbruik door bijstandtrekkers toe krachtens Verordening (EEG) 2990/82 van de Raad van 9 november 1982 betreffende de verkoop van boter tegen verlaagde prijs aan personen die sociale bijstand genieten⁽¹⁾: deze maatregel wordt alleen in Ierland toegepast. Bovendien verstrekt het Verenigd Koninkrijk sedert 1999 ook geen landbouwproducten meer aan behoeftige burgers (Verordening (EEG) 3730/87 van de Raad van 10 december 1987 houdende algemene voorschriften voor de levering van levensmiddelen uit interventievoorraden aan bepaalde organisaties met het oog op verstrekking aan de meest hulpbehoevenden in de Gemeenschap⁽⁴⁾).

Een lijst van de GLB-mechanismen in het kader waarvan het Verenigd Koninkrijk in de loop van het begrotingsjaar 1998 géén uitgaven heeft gedeclareerd, wordt het geachte parlementslid en het secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks toegestuurd.

(¹) PB L 33 van 8.2.1979.

(²) PB L 43 van 14.2.1997.

(³) PB L 314 van 10.11.1982.

(⁴) PB L 352 van 15.12.1987.

(2000/C 170 E/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1413/99

van Heidi Hautala (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 1999)

Betreft: Veterinaire behandeling van paarden

Dierenartsen en paardeneigenaars maken zich in toenemende mate zorgen over het verdwijnen van een aantal belangrijke geneesmiddelen voor de behandeling van paarden, waardoor zowel de gezondheid als het welzijn van deze dieren in gevaar komt. De reden hiervan is dat de farmaceutische industrie verplicht is om tegen hoge kosten maximumresiduwaarden vast te stellen voor alle geneesmiddelen die worden gebruikt voor de behandeling van voedselproducerende dieren. Deze kosten zijn niet verantwoord voor producten die worden gebruikt voor „minder belangrijke” soorten die commercieel gezien weinig interessant zijn. De EU classificeert het paard als een voedselproducerend dier, hoewel minder dan 15% in de menselijke voedselketen terecht komt. Een oplossing zou kunnen zijn om het paard te classificeren als gezelschapsdier.

Kan de Commissie bevestigen dat een dergelijke maatregel wordt overwogen en ook dat naar andere oplossingen wordt gekeken?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(15 november 1999)

De beschikbaarheid van geneesmiddelen voor voedselproducerende dieren is een complex probleem. Het probleem heeft te maken met het welzijn van dieren, aangezien door het verbod op het gebruik van bepaalde geneesmiddelen noodzakelijke behandelingen niet kunnen worden toegepast, alsook met de bescherming van de gezondheid van de consument. Het weerspiegelt een conflict tussen de behoeften van de landbouw, de vereiste investeringen in de farmaceutische industrie en de publieke perceptie van het probleem in zijn geheel. Het probleem heeft ook een belangrijk internationaal aspect, aangezien een aanzienlijk gedeelte van het in de Gemeenschap geconsumeerde paardenvlees van buitenlandse herkomst is.

Overeenkomstig het Verdrag zijn paardachtigen (ezels, paarden en kruisingen daarvan) landbouwdieren. Richtlijn 64/0433/EEG van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautair handelsverkeer in vers vlees⁽¹⁾ is van toepassing op paardenvlees. De herindeling van paardachtigen als gezelschapsdieren zou een aanzienlijk aantal burgers van hun traditioneel voedsel beroven.